

[Jørgen Junior.]

For ikke at fare med tom tale har jeg i to tilfældige tilfælde gjort mig til en slags lov-bryder — jeg føler mig ikke selv som en sådan — og da har jeg uden den mindste smule besvær — jeg er endog blevet det tilbuddt af en af disse handlere — købt hash. Jeg har købt det til henholdsvis 10 kr. og 15 kr. pr. g. Der er nemlig et stort udbud. Der er forskellige kvaliteter på markedet. Jeg havde egentlig tænkt mig, fordi jeg synes, det er en væsentlig sag og en alvorlig sag, at overrække til folketingets formand denne hash. Det er nok ikke rigtigt efter forretningsordenen, og jeg nærer ikke noget ønske om ikke at gå efter forretningsordenen, derfor skal jeg ikke gøre det. Den hash, der er her, skal jeg derfor overrække ikke til nogen formand for folketinget, men til dem, der virkelig bør have den, og det må være justitsministeren, der kan give den videre til politiet. Det må være den rigtige måde at gøre det på. Så kan man jo indlemme den i sine store samlinger, som man har hos politiet. Jeg tror nok, jeg er blevet snydt med den ene kvalitet, men det vil tiden jo vise. Hvis jeg ikke havde været så fedtet, var det i øvrigt ikke blevet hash, så var det blevet piller eller morfinbase, jeg havde købt, fordi det er omtrent lige så let at få fat i, med andre ord omtrent lige så let som kartofler.

Grunden til, at jeg forsøger at give dette lille stemningsbillede, er, at der kan gøres noget ved dette frie salg af stoffer, men en forudsætning er, at narkotikapolitiet omgående styrkes fra de nuværende 50 mand til 100 mand. Det siges fra politimæssigt hold at være tilstrækkeligt. Det betyder reelt ikke mere end 60 mand, men det er helt oplagt, at markedet må ikke være så åbent. De bagmænd, kurerer og forhandlere, der er, skal rammes, og det burde efter min opfattelse være justitsministerens pligt omgående at sørge for dette, for folketinget har svigtet ofrene, vi har svigtet Vesterbros befolkning. Det er måske nok så slemt. Vi burde meget hurtigt fremme narkotikapolitiets muligheder for en effektiv indsats. Det kan ikke være rimeligt, at ethvert normalt menneske kan gå ud i byen og købe sådan noget som det, jeg har her i min lomme, som ødelægger mennesker. Det er for ringe, og det er folketingets skyld.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Hr. Tandrup Jensen var i sin indledning inde på, at der var tale om 4.898 patienter, der var indlagt på statshospitalerne som narkomaner. Det gav mig anledning til at se efter, og jeg må gøre opmærksom på, at jeg i et svar til folketingets socialudvalg den 16. maj i fjor har oplyst, at der var 4.898 patienter med diagnosen narkomani, hoveddiagnose og bidiagnose, heraf 193 tvangsindlagte, men dette har intet med stofmisbrugere at gøre, nok så meget med psykiatrisk belastede personer, personer, der i nogle henseender også var belastet af pillemisbrug. Jeg beder om, at man, når man får sådan nogle tal, bruger dem med varsomhed og med omhu. Jeg har yderligere undersøgt, hvor mange stofmisbrugere der var på statshospitalerne, og jeg kan oplyse, at der i 1974-1975 var indlagt 500 stofmisbrugere, altså et helt andet tal end de 5.000, der er blevet nævnt fra denne talerstol.

Hr. Tandrup Jensen siger flere gange, at der er tale om fejlpositioner. Det er muligt, men det var også et eksperiment, for ingen har kunnet give anvisning på en behandling. Hr. Tandrup Jensen taler om, at institutionerne modarbejder hinanden. Vores opfattelse er den stik modsatte, at man samarbejder om problemerne. Når hr. Tandrup Jensen taler om, at der er oprettet tandklinik for narkopatier, altså stofmisbrugere, vil jeg gerne spørge: ville det ikke have været urimeligt, om man ikke havde gjort noget sådant, men bare havde ladet disse stofmisbrugere behandle på almindelige tandklinikker med fare for at smitte den øvrige del af befolkningen? Jeg synes, at der i høj grad er grund til at påskønne, at man også har været opmærksom på den side af sagen, som er nok så farlig og kan have til følge leverbetændelse, og hvad ved jeg.

Fru Kirsten Sparre Andersen var inde på, at vi skulle have en alkoholdebat, og det har vi jo talt om tidligere. Må jeg til fru Kirsten Sparre Andersen sige, at når der er tale om en henstilling til lægerne, så er det ikke en henstilling til lægerne udelukkende med henblik på de gamle og dem, der er alvorligt syge med smertestillende midler som eneste mulighed, men nok så meget det, som vi taler om i dag, nemlig de unges narkotikamisbrug.